

LBRIS

We know
books

CHICO XAVIER

**REVELAȚIILE PLINE DE
ÎNȚELEPCIUNE ALE LUI IISUS ÎN
SANCTUARUL CĂMINULUI**

**O TRANSMISIUNE MEDIUMICĂ REVELATOARE PENTRU MULȚI
DINTRE NOI CEI ÎNSETAȚI DE ADEVĂR**

**Un roman dictat de
Spiritul Neio Lúcio**

Editura SOMA NOVA
București 2024

Traducător: Paula Șugar
Design copertă: Ana Maria Băluță
Tehnoredactare: Ana Maria Băluță
Redactor: Mirabela Lazăr

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
XAVIER, CHICO
Revelații pline de înțelepciune ale lui Iisus în sanctuarul
căminului: un roman dictat de Spiritul Neio Lúcio / Chico
Xavier. - București : Soma Nova, 2024

ISBN 978-606-95868-3-9
2

Chico Xavier
JESUS NO LAR

Copyright 1953
by FEDERACAO ESPIRITA BRASILEIRA

Copyright © 2024 Soma Nova

Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte
este permisă numai cu acordul prealabil scris al Editurii Soma Nova

Notă cititorului*

Dragi cititori,

Pentru a veni în întâmpinarea celor care aspiră să înțeleagă așa cum se cuvine și să aprofundeze aspectele importante ce sunt prezentate în această carte, a fost conceput un Glosar ce conține explicațiile extinse suplimentare ale unor termeni.

Astfel, dacă veți întâlni în textul acestei cărți anumiți termeni marcați prin adăugarea în partea din dreapta-sus a acestora a unei steluțe (de exemplu, fericire*), aceasta înseamnă că puteți găsi și consulta o necesară explicație în extenso a respectivilor termeni în Glosarul care se găsește în finalul cărții.

Tiparul executat la S.C. X PROMPT PRINT S.R.L. București
e-mail: contact@xprompt.ro,
tel 021 423 20 58,
web: xprompt

CUPRINS

1. Cultul creștin în cadrul căminului	pag. 9
2. Școala sufletelor	pag. 11
3. Explicațiile învățătorului	pag. 13
4. Lecția seminței	pag. 15
5. Slujitorul nestatornic	pag. 17
6. Instrumentele perfecțiunii	pag. 19
7. Cel mai mare servitor	pag. 21
8. Prințul înțelept	pag. 23
9. Mesagerul iubirii	pag. 25
10. Judecătorul transformat	pag. 27
11. Sfântul decepționat	pag. 29
12. Revelatorii omului	pag. 31
13. Revoluționarul sincer	pag. 33
14. Coroana și aripile	pag. 35
15. Ministrul înțelept	pag. 37
16. Ajutorul reciproc	pag. 39
17. Exaltarea curtoaziei	pag. 41
18. Binefacerea încurajării	pag. 43
19. Rețeta fericirii	pag. 45
20. Caritatea necunoscută	pag. 47
21. Bogatul vigilent	pag. 49
22. Talismanul dumnezeiesc	pag. 51
23. Mesagerii nepăsători	pag. 53
24. Semnele transformării	pag. 55
25. Vizita adevărului	pag. 57
26. Valoarea muncii	pag. 59
27. Darul uitat	pag. 61

Pentru majoritatea persoanelor însetate de cunoaștere, Iisus Hristos este Cel care, în cadrul istoriei, a modificat cursul evenimentelor socio-politice ale lumii. Pentru cei mai mulți teologi, El este doar un subiect de studiu citat în scripturile sacre, care a transformat linia interpretării credinței. Pentru filosofi, El este obiectul unor polemici interminabile, iar pentru majoritatea credincioșilor obișnuiți, este binefăcătorul providențial în crizele dificile ale vieții de zi cu zi.

Totuși, atunci când ființa umană devine conștientă de grandimea Veștii Bune, ea înțelege că Învățătorul nu este doar un reformator al civilizației, un legiuitor al credinței, întemeietorul unei filosofii sau un furnizor de facilități. El este mai presus de toate transformatorul vieții fiecăruia dintre noi.

Atunci când înțelege caracterul sublim al acestei învățături, ființa umană alege să meargă la biserică pentru a cere îndrumare. Dar ea nu se mulțumește cu întâlnirile săptămânale obișnuite în cursul cărora își manifestă adorația, ci îl duce pe Prietenul ei Celest în sanctuarul familiei. Iisus Hristos stăpânește atunci patimile, corectează comportamentele și inspiră cuvintele astfel încât comportamentul ucenicului său să devină reflectarea învățăturilor Sale eterne. Astfel intenționează Domnul să extindă regatul dumnezeiesc al păcii și al iubirii pe Pământ.

Atunci când Evanghelia pătrunde într-o casă, inima gazdei se deschide mai ușor față de Învățătorul ceresc.

Neio Lúcio cunoaște acest adevăr profund, oferindu-le ucenicilor noștri câteva lecții pe care Domnul le-a destinat cercului mai intim al apostolilor și discipolilor săi dintâi.

Mai bine de douăzeci de secole s-au scurs de când a fost anunțată Vestea Bună și astăzi, casa lui Simon este lumea întreagă...

Iisus Hristos le vorbește și astăzi prietenilor de pe toate meridianele. Fie ca vocea Lui fermă și blândă să poată grava în cartea sufletelor noastre lecția înnoitoare care ne lipsește atât de mult, transformându-ne în semănători activi ai dragostei Sale nesfârșite. Este cea mai mare fericire la care putem aspira.

EMANUEL

Pedro Leopoldo, 3 octombrie 1949

1. CULTUL CREȘTIN ÎN CADRUL CĂMINULUI

Cerul era plin de stele în noaptea argintie, scaldată de lumina lunii. Domnul instalat provizoriu la Petru luă Sfânta Scriptură și, vrând să dea un alt fâgaș conversației ce devenea sterilă și mai deloc productivă, vorbi cu bunătate:

- Simon, ce face pescarul atunci când merge la piață cu captura sa din fiecare zi?

Apostolul reflectă câteva clipe și răspunde ezitând:

- Învățătorule, noi alegem, bineînțeles, peștii cei mai buni. Nimeni nu cumpără resturi.

Iisus Hristos zâmbi și întrebă din nou:

- Și olarul? El ce face pentru a duce la bun sfârșit lucrarea pe care și-a propus-o?

- Doamne, desigur că se cuvine ca el să modeleze lutul pentru a-i da forma dorită, răspunde pescarul, intrigat.

Aruncându-i o privire rapidă plină de compasiune, Prietenul ceresc spuse:

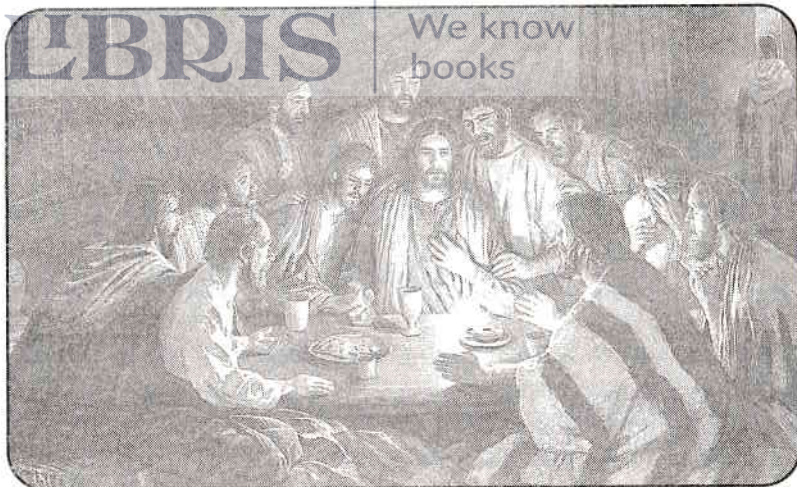
- Și cum procedează tâmplarul pentru a-și îndeplini munca?

Interlocutorul, răspunde simplu fără să clipească:

- Pentru a lucra lemnul, el se folosește de teslă și fierăstrău, de ciocan și daltă. Altfel, nu poate să cioplească lemnul brut.

Iisus Hristos tăcu timp de câteva momente, după care adăugă:

- Tot așa se cuvine să fie căminul în ceea ce privește lumea. Leagănul domestic este prima școală și primul templu al sufletului. Căminul omului făurește caracterele pentru viața în comun. Dacă negustorul își alege marfa, dacă tâmplarul nu reușește să construiască o corabie fără să dea lemnului forma pe care o dorește, cum putem noi spera ca o comunitate să fie sigură și liniștită dacă învățătura în cadrul căminului nostru nu este potrivită, nu devine mai bun? Pacea în lume începe sub acoperișul pe care îl alegem. Dacă nu învățăm să trăim în pace între pereții casei, cum putem spera să

existe armonie între neamuri? Dacă nu învățăm să îl iubim pe fratele nostru care se află cel mai aproape de noi, care este martorul luptei noastre de zi cu zi, cum putem să-L respectăm pe Tatăl Etern care pare că e atât de departe?

Iisus Hristos cuprinse cu privirea încăperea modestă, făcu o pauză și continuă:

- Petru, să aprindem aici o lumină nouă pentru cei care vin să ceară de la noi un ajutor fratern. Masa din casa ta este locul unde se află pâinea ta. Acesta este locul în care primești de la Domnul hrana cea de toate zilele. Ce-ar fi să sădești în jurul ei semințele fericii și păcii în conversații și gânduri? Tatăl, care ne dăruiește grâul pentru hambare prin intermediul pământului, ne trimite și lumina prin intermediul Cerului. La fel cum lumina se naște din razele ce o compun, abundența începe cu o sămânță. De aceea, Evanghelia nu începe cu mulțimile, ci în lăcașul simplu al păstorilor și animalelor.

Simon Petru îl privi pe Învățător cu ochii umezi și limpezi și, ca și când nu ar fi reușit să găsească cuvintele potrivite ca să se exprime, murmură timid:

- Învățătorule, să fie așa precum dorești.

Atunci, Iisus Hristos, invitând familia apostolului să se alăture unui dialog edificator și unei meditații înălțătoare, desfășură manuscrisele înțelepciunii și începu primul cult creștin într-un cămin de pe Pământ.

2. ȘCOALA SUFLETELOR

Adunați în jurul lui Iisus Hristos, membrii familiei lui Simon ascultau vocea blândă și convingătoare a Învățătorului care interpreta textele sfinte.

Când cuvintele dumnezeiești încheiară lecția superbă, soacra lui Petru întrebă neliniștită:

- Doamne, în cele din urmă care este rostul vieții în cămin? Îl privi insistent pentru a-i arăta că spera să primească mai multe lămuriri după care adăugă:

- Munca începe printre flori, dar apoi se continuă prin smulgerea spinilor. La început, există promisiuni de pace și înțelegere. Dar curând apar obstacolele și decepțiile...

Văzând că femeia galileană era mișcată până la lacrimi, Iisus Hristos răspunse prompt:

- Căminul este școala sufletelor, templul în care înțelepciunea dumnezeiască ne obișnuiește treptat cu înțelegerea amplă a umanității.

Și zâmbind, întrebă:

- Ce faci cu linteia înainte să o servești la masă?

Femeia răspunse ezitând:

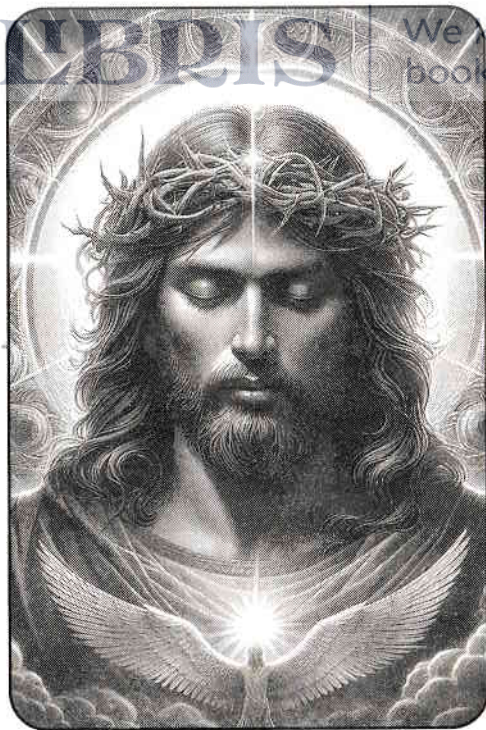
- Desigur, Doamne, că o pun pe foc pentru ca să fiarbă îndeajuns. Apoi, o condimentez ca să aibă un gust plăcut.

- Ai servi deopotrivă pâine crudă la masă?

- Desigur că nu, răspunse doamna în vârstă cu umilință. Înainte să poată fi consumată, e necesar să fie coaptă la cuptor. Altfel...

Prietenul ceresc făcu atunci următoarea remarcă:

- Există de asemenea un ospăț în viața cerească în cadrul căruia e necesar ca sentimentele noastre să servească Gloriei Tatălui. Căminul este adeseori un creuzet binecuvântat sau un cuptor pregătit. Ceea ce simțim în cadrul lui, cum ar fi durerea sau suferința, este în realitate un ajutor spiritual. Inima trezită de Voința Domnului dobândește binecuvântările cele mai luminoase în luptele ei

transformatoare, pentru că doar în relație cu ceilalți, examinând și îndurând neajunsurile celorlalți, învățăm să ne eliberăm de propriile noastre imperfecțiuni. Ai observat cât de grăbită este existența unui om? Viața trupească este ca floarea ierbii. Dimineata își răspândește parfumul, noaptea dispare. Căminul este o școală ușoară a fraternității, de care vom beneficia în viața eternă. Suferințele și conflictele ce apar în mod firesc în sânul ei sunt lecții.

Soacra lui Simon ascultă cu atenție și spuse:

- Doamne, există totuși ființe care luptă și care suferă și care în pofida acestui fapt nu învață niciodată.

Hristos se uită la interlocutoare cu privirea lui foarte limpede și răspunse:

- Ce faci tu cu linteă tare care nu cedează sub acțiunea focului?

Ah! O arunc, căci ar putea răni gura celui care o mănâncă, dacă nu este atent.

- Aceeași regulă se aplică în cazul sufletului rebel față de sugestiile căminului dumnezeiesc, încheie Învățătorul. Lupta obișnuită întreține efervescența binefăcătoare. Totuși, când vine moartea, care triază așa numitele alimente spirituale în hambarele Tatălui Ceresc, inimile care nu au cedat căldurii sanctificatoare, care sunt încă la fel de tari ca atunci când au fost conduse la cuptorul binecuvântat al trupului, vor fi aruncate și vor servi ca îngrășământ un timp nedefinit printre deșeurile Naturii.

3. EXPLICAȚIILE ÎNVĂȚĂTORULUI

În timpul unei discuții educative, Sara, soția lui Benjamin, crescătorul de capre, în timp ce asculta comentariile pe care Învățătorul le făcea cu prilejul învățăturilor lui ce le oferea în casa din Capernaum, întreabă cu ochii privirea fascinată în urma revelațiilor noi:

- Ideea Regatului lui Dumnezeu în viața noastră este cu adevărat sublimă. Totuși cum să încep? Am ascultat predicile ținute pe malul lacului și știm că Vestea Bună ne recomandă mai presus de toate iubirea și iertarea... Aș vrea să fiu fidelă acestor principii, dar mă simt captivă preceptelor vechi... Nu reușesc să-i iert pe cei care mă ofensează, nu pot să înțeleg cum putem oferi ceea ce avem spre folosul altora, sunt atașată de bunurile mele și țin la tot ceea ce consider că este proprietatea mea.

Femeia se confesa cu toată simplitatea, arborând un zâmbet decepționat ca și cum s-ar fi aflat în fața unor obstacole aproape de netrecut.

- Pentru aceasta, comentă Petru, este indispensabilă bunăvoința.

- Grație credinței noastre în Tatăl nostru Ceresc, noi traversăm obstacolele cele mai dificile, spuse soția lui Simon.

Toate persoanele prezente așteptau cu nerăbdare ca Învățătorul să vorbească. El spuse după o tăcere lungă:

- Sara, care este activitatea ta principală?

- Creșterea caprelor, răspunse ea curioasă.

- Cum faci să păstrezi laptele astfel încât el să rămână pur și să poată fi consumat?

- Doamne, e necesar ca mai întâi de toate să spăl cu atenție vasul în care în care îl voi păstra. Dacă rămâne chiar și o murdărie foarte mică în amforă, în curând tot laptele devine acid și el nu mai poate fi folosit pentru a prepara felurile cele mai delicate.

Iisus Hristos zâmbi și explică:

- La fel este și în cazul revelației cerești în inima omului. Dacă nu curățăm vasul sufletului, cunoașterea, chiar dacă e multă, se

amestecă cu murdăria ființei noastre trecute prin lume, ca și când s-ar contamina, reducând deopotrivă și cantitatea, dar și calitatea bunurilor pe care le-am putea obține. În realitate, Moise și profeții au fost purtătorii vrednici ai unor mesaje dumnezeiești, dar descendenții poporului ales nu și-au purificat suficient receptaculul viu al spiritului pentru a le putea primi. Acesta este motivul pentru care contemporanii noștri sunt dreți și nedreți, credincioși și necredincioși, buni și răi în același timp. Laptele pur al învățăturilor elevate pătrunde în inimă ca un aliment nou, dar aici se amestecă cu rugina vechiului egoism. Din munca înnoitoare a sufletului, rămâne atunci oțetul neînțelegerii, întârziind munca reală a Regatului Domnului.

Mica adunare din încăperea lui Petru primește lecția sublimă și simplă cu emoție, fără să intervină.

Învățătorul se ridică discret. Plin de umilință, își trecu mâna peste părul femeii care îi vorbise și încheie cu bunăvoință:

- Pe crinul alb, roua este un diamant ceresc, dar în praful de pe drum, ea este o picătură plină de noroi. Nu uita acest adevăr simplu și clar al Naturii.

4. LECȚIA SEMINȚEI

În fața perplexității ascultătorilor, Iisus Hristos vorbește cu convingere:

- În realitate, este foarte dificil să învingem suferințele vieții omenești. Oriunde ne uităm, nu vedem decât războaie, neînțelegeri, nedreptate și suferință. În cadrul Templului, care este Casa Domnului, la cei bogăți apare orgoliul și vanitatea, iar la cei săraci ura și revolta oarbă. Inima noastră nu este întotdeauna așa de pură și curată cum am vrea, căci suntem înconjurați de spini, mlaștini și șerpi. Dar învățătura Regatului lui Dumnezeu este asemănătoare seminței mici de grâu. Aproape imperceptibilă, ea este aruncată în pământ. Ea suportă toată greutatea și mizeria, dar totuși germinează. Iar presiunea și impuritățile solului nu îi opresc creșterea. Ea traversează solul întunecat și, deși extrage din el o mare parte din hrană, este stăpânită de nevoia de a merge către lumină, de a merge în sus. Fie că strălucește soarele sau ploaie, că e zi sau noapte, ea muncește fără încetare ca să crească și datorită năzuinței de a urca, rodește spre binele tuturor. Învățăcelul care a simțit fericirea încântării lăuntrice observă asemenea seminței de grâu, cum rădăcini adânci îl țin legat de limitările lumenști... El știe că răutatea și suspiciunea îi însoțesc pașii, că suferința este o amenințare constantă. Dar el resimte mai presus de orice impulsul de a urca fără ca nimic să nu-l poată determina să se oprească. El acționează în permanență în sfera ascensională al cărui agent a devenit, spre profitul binelui general. Nu vede seducția irezistibilă a florilor care se găsesc în drumul lui. Întâlnirea lui cu Dumnezeu, al cărui moștenitor fericit se recunoaște, este obiectivul lui imuabil și nu își oferă răgaz în drumul său, ca și cum o lumină arzătoare i-ar inflăcăra inima, înmuindu-i-o. Fără să-și dea prea mare importanță, el dă roade de fericire, bunătațe, dragoste și izbăvire căci nu se întoarce niciodată să numere beneficiile al căror instrument fidel a devenit. Viziunea Tatălui este preocuparea obsedantă care vibrează în sufletul său de fiu nostalgic.